

вотът на съвременнитѣ хора е затворъ, карцеръ, дето се налагатъ и наказания. Кой човѣкъ на земята е свободенъ? Достатъчно е да го хване една болестъ, и той веднага влиза въ затворъ. Закони има въ тия затвори. За да смирятъ затворниците, пазителитѣ на затворитѣ взиматъ отъ време на време камшикъ и имъ казватъ: Какво сте надигнали главитѣ си? Съвременнитѣ хора не мислятъ за Бога, тѣ мислятъ само за болеститѣ си. Де кого срещнатъ, ще му говорятъ за господинъ „ревматичко.“ Съ масълце го мажатъ, бани и масажи му правятъ, но този господинъ не си отива. Той използва условията на живота и казва на домакина, когото е посетилъ: Сега ти ще работишъ, а азъ ще живѣя. Седи господинътъ на готово, и само тегли пари отъ банката. Кредитъ има човѣкътъ. Тѣй щото, това, което наричатъ болестъ, не е нищо друго, освенъ теглене пари отъ банката. Болеститѣ представятъ труднитѣ условия, въ които човѣкъ изпада. Ученитѣ казватъ, че болеститѣ се дължатъ на разни микроби, на разни утайки въ организъма на човѣка. — И това е вѣрно: и микроби има, и утайки има, но голѣмото зло седи въ неразбиране на живота.

Ще приведа два примѣра отъ живота, които се случили въ времето на царъ Соломонъ-Ра. Първиятъ примѣръ се отнася до единъ отъ виднитѣ философи по това време, който щѣлъ да загуби живота си за своята идея. Той ималъ идеята да разбере, кога и преди колко милиона години се е явило Божественото съзнание въ свѣта. За тази целъ всѣка сутринъ, преди изгрѣвъ слънце, той излизалъ вънъ отъ града на чистъ въздухъ, избиралъ хубаво мѣсто всрѣдъ природата, сѣдалъ нѣкъде и съ часове размишлявалъ върху въпроса, който го интересувалъ. По това време зефирътъ се любувалъ съ една отъ своитѣ ученички, едно малко, нѣжно цвѣтенце. Увлѣченъ въ размишленията си, философътъ не виждалъ нищо предъ себе си. Единъ день, като се разхождалъ, стѣпкалъ това нѣжно цвѣтенце. Като видѣлъ възлюбената си стѣпкана, зефирътъ се разгнѣвилъ и казалъ: Азъ ще дамъ единъ доборъ урокъ на философа да помни, какъ се тѣпчатъ малкитѣ цвѣтенца. Втори пѣтъ, когато дойде да размишлява, ще знае вече, какъ да се движи, какво да прави. Зефирътъ се разфучалъ, започналъ да шибя по лицето философа, но последниятъ се усмихвалъ доволно и си казалъ: Чуденъ день е днесъ! Никога не съмъ изпитвалъ такава приятностъ. Този лекъ зефиръ ме гали нѣжно по лицето, разхлажда ме и ми дава възможностъ по-добре

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА

ПАРОВО